Ч. 113 Второк 21 мая (3 червня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Промова Александра Барвіньского

на 2-ім засіданю австрийскої делеґациї в Пешті дня 27 мая 1902 при міністерстві заграничних справ.

(Конець).

Нехай тепер буде мені вільно вернути до взаємин нашої монархії з Росиєю. Замітно, що в престольній річи особливо зазначене приязне порозуміне нашої монархії з Росиєю з великим притиском, як і се, що се порозуміне корисно впли별ває на події на близшім Сході і на удержане ладу і спокою в тих областях. Відповідно до сего говорив ґр. Голуховский з великим теплом про се порозуміне з 1897 р., коли він ще у торічній делеґациї вважав потрібним на се звернути бачність, що се порозуміне не є вистарчаючою порукою мира на близшім Сході на всі випадки. Міністер подав також в своїх виводах зміст сеї умови нашої держави з Росиєю в балканьских справах зовсім ясний і виразний: зречене всякого самолюбного змаганя, отже і всякого здобуваня областий; ніякого вмішуваня у внутрішні відносини балканьских народів; ніякого поділу після сфер інтересів, ніякого переважного впливу одної або другої держави, ніякої політики вивисшуваня, ніякої спілки з революцийними ворохобнями. Хоч услівя сеї умови сформуловані лише перечно, всеж таки мають они додатне значінє, позаяк знаменують напрям балканьскої політики обидвох держав і мають на цїли відпір і спинюванє всякого революцийного почину, чим вже для удержаня мира на Балкані богато осягнено. Однак сим порозумінєм усунено давнїйші непорозуміня і напружені відносини, які захитували удержанє мира між обидвома державами і тим способом подано поруку загального мира. Се є цінне придбанє ґр. Голуховского, якому обидві делеґациї висловлювали задля того повне признанє і я зовсім годжу ся з тим, що ґр. Голуховский положив великий натиск на потребу безуслівної льояльности що-до береженя условий умови між обидвома державами. Після дотогочасних досьвідів не можна сумнїватп ся, щоби практика російскої східної політики не згоджувала ся з теоретичними умовами, а теплі слова, які росийский цар в Краснім Селї про удержанє загального мира висказав сими днями, дають найпевнїйшу поруку доброї волї в Петербурзї. Справедливо інспірована „Петербурска Часопись“ називає умову в 1897 р. кріпким, непоборимим заборолом супроти всяких з бурливого закутка на полудневім сході Европи вириваючих заворушень.

Колиж при всім тім ґраф Голуховский звертає ся з відповідними порадами до Софії і Білгороду і рішучими, недвозначними напімненями до Туреччини, то се не лише заслугує на признанє, але було вельми на часі, щоби запобігти можливим запутанинам на близшім Сході. Наша держава особливо інтересована удержанєм ладу і спокою на Балкані, позаяк тамошні події дотикають нас безпосередно і втягають нас в заколот, а ґр. Андраші свого часу вельми влучно схарактеризував сї відносини словами: „ми сидимо в передній льожі“.

Кождий щирий приятель мира може отже з виводів ґр. Голуховского дійти до переконаня, що его політика звернена на удержанє і скріпленє мира показала ся зовсім відповідною, тим більше, що ґр. Голуховский про взаємини між дво- а тридержавним союзом виявив ті самі погляди як ґр. Більов, котрий в дво- і тридержавнім союзї бачить таку звязь держав, яка обезпечує мир не лише в Европі, але й на далекім Всходї може запобігти небезпечним заворушеням. Сей погляд потверджено цїнними заявами в останних днях в Петербурзї міродайними устами, як і висказами Прінетого в Італії.

Колиж я зроджую ся з такою мирною політикою користною не лише для нашої держави і мого рідного краю Галичини, але особливо для культурного розвитку і успішного поступу руского народу, то всеж мушу зазначити, що не подїляю погляду деяких делеґатів, які безнастанно висувають національні почуваня і национальні симпатиї, яко побуку для тридержавного союза. Вправдї сим разом не з таким притиском говорено про сю побуку национального почуваня і сердечности, а з другої сторони бесїдники з лївиці прихильнїйше висловлювали ся про порозуміне з Росиєю, про яке ще перед чотирма роками один визначний заступник лївиці говорив як про побіду панславізму, про панславістичну політику в Австриї. Я приневолений і сим разом, як се чинив і попередними роками, назвати оцїнюванє союзних взаємин нашої держави із ста-

Княгиня „Зелених сьвят“.

(З нїмецкого — Людвика Гевеса).

В стайни, що належала до Петра Лянґа, на порозї стояв молодий парубок, рудий Янчі. Одну руку підніс до чола і закриваючи від сонця очи, глядів бистро в сторону села, звідки по довгій білій дорозї мала надійти дружина проводжаюча ново вибрану княгиню Зелених сьвят.

Звук скрипок і відгомін змішаних голосів доходили вже з далека, на сонци мигкотїли пестрі спідниці жінок, а теплий вітерець неначе грав ся стяжками, що украшали довгі коси дівочі і чипції замужних жінок. Понад юрбою людий, що посувала ся скоро по дорозї, виднїла якась стать дівоча облита лучами сонця. Громадка та наближала ся чим раз близше і Янчі міг зрозуміти слова пісні, що співала ся в часї походу:

З весною новою, в Зелені сьвята
Спішать у поле на гру дївчата,
А ти дївчино, ти білявино,
Княжи нам нинї гарна рибчино!

Громадка сеся задержувала ся перед кождою хатою, а сьвяточно прибрані дївчата окружали княгиню Зелених сьвят, сидячу на княжім стільци, прибранім в цьвіти і двигали єго на своїх раменах. Циганьска музика вигравала завзято, а молодїж кресала підковами огонь, викидала у воздух тумани пороху і підохочена — розбивала порожні фляшки о дерева. Навіть сам старий Венделин Штум, що то мав пістолети ще з часів француской революциї, стріляв з них в гору, коли тилько удало ся їх набити. Все що жило, вибігло супровид княгинї, дарено єї хлїбом, вуджениною, навіть і грішми, а дарунки відбирали від людий дві подруги княгинї, що були тепер наче єї „двірскі дами“, і складали до умисно прилагоджених кобель, також уквітчаних.

Янчі аж витріщив очи з подиву.

В тій саме хвили задержала ся княгиня перед хатою Петра Ланґа, що була найкрасша на цїлу околицю, бо властитель єї славив ся богацтвом на цїле село. Янчі був родом з сусїдного комітату, але що був Мадяром і знав ся добре на конях, то Лянґ приймив єго на службу. Цїлий рік гонив Янчі конї на пасовиско і ось тепер привів гарного коня „Вільма“, котрого що лиш уїздив, бо син молодший єго господаря, Петро Лянґ, вислужений драгон, що вернув недавно з війска, забажав при нинїшнім сьвятї показати ся на кони.

Зелені сьвята, сонечко сияє,
В срібнім віночку княжна сїдає
І пок ще сонце за море зайде,
Наша княгиня, князя си знайде!

Так гомонїла дальша стрічка пісні, але Янчі вже єї не слухав, бо красшою над всї пісні видала ся єму сама княгиня в білій як сніг сорочцї. Весь стрій єї блестів від золотих та срібних прикрас, в руцї тримала зелену галузку замість скиптра, а голову єї красив вінець княжий, такий високий, як і слїд мати княгини Зелених сьвят. Тою княгинею була гарненька Катруся Ґаґбавер і усьміхала ся так солодко, як та чудотворна Мати Божа з сусїдної парохії, коли образ Єї носять по поли в часї посухи, щоби упросити дощу. Поглянула на бідного Янчі, а єго на сей погляд нежданo перейшло горяче полумя від ніг до голови, був би рад кинув ся на лице перед нею, щоби допчучи єго, увійшла до свого одноднeвного королївства, коли саме одна з подруг княгинї підбігла до него з кобелею в руках.

— Ну щож рудий Янчі — сказала глумливо — чим ти даруєш княгиню?

Хлопець спаленів так сильно, що тисячі веснянок на єго лици сховали ся на хвилю в червоній, як жар, красцї. Щож він мав дати, коли у него була тілько одна рожа дика і єї кінчик гриз уже від години зубами? Тую отже рожу кинув до кобелї і рівночасно перелякав ся своєї відваги. Сей поступок Янчого бачила княшня зі свого уквітчаного стільця і з погордою скривила свої малинові уста. Бачив то ще хтось більше, а іменно Петро Лянґ. Він покарав зараз сьмілість парубка, бо штовхнувши єго післав до стайнї по коня, на котрім мав взяти участь в задуманих на сей день перегонах кіньских сусїдної молодїжи.

Всї мешканцї села зібрали ся на зеленім майданї супротив мети, котрою було дерево прибране у вінцї і хоругви. Хто перший до до него добіжить, той буде князем Зелених

новища суплемінности або расової єдности зовсім невідповідним а навіть небезпечним, позаяк в нашій многоязиковій і всякими народностями заселеній державі годї кермувати ся в заграничній політицї почуванями серця, лише тверезим розумом і державними інтересами. Коли би розходило ся о почуваня серця, то як-раз для мене не милі були би приязні взаємини з Росиєю, де всякими можливими і неможливими способами здержують і гноблять народний і культурний розвиток більш як 25-міліонового україньско рускою народу. Мимо всего того вважаю петербургске порозуміне з 1897 р. великим успіхом нашої заграничної політики і бажаю, щоби оно запустило щораз глубше коріне і видало добрі плоди.

Позволю собі ще кількома словами звернути ся до виводу одного з попередних бесідників, котрий етичні засади поставив яко головні підвалини і головні услівя мирних відносин в Европі. Я годжу ся з тими поглядами, жалую однак, що тих засад не принято ще і в нашій державі яко підвалину і що все ще сильнїйший має у нас право. Було би потрібно, щоби в нашій державі переведено справедливо XIX. артикул основних законів, що скріпило би державу у внутрі, а розбудило би для неї прихильність заграниці. Не хочу сеї справи ширше розводити, позаяк річ веде ся про заграничну політику, але се річ певна, що справедливе переведенє народної рівноправности в обидвох половинах нашої монархії було би найпевнїйшою порукою єствованя і могутности нашої держави.

На останку ще коротка замітка про торговельні договори, які мають бути заключені. Є. Е. міністер уважає заключене договорів з сусідними державами можливим і сподїває ся, що дасть ся вирівнати суперечности, але передовсім вважає він конечним порозуміне обидвох половин держави, в справі угоди, щоби тим утворити спільну основу діл ня. Однак утворенє такої спільної основи діланя буде лише тодї можливе, наколи Угри узгляднять оправдані і зовсім уміркованї домаганя Австриї, що можливе при добрій волї і розумі. Так само торговельні договори тодї можливі, наколи Німеччина погамує ся в своїм самолюбстві що-до удержаня своєї боєвої тарифи, а також Італія зрозуміє, що се неможливе нашій монархії робити в користь Італії уступки, які наносять велику шкоду нашим економічним інтересам. Коли;к спільному правительству в справі торговельних договорів прислугує лише посередница роля, щоби вирівнати певні ріжницї між нашою а иньшими державами, то я звертаю ся до Є. Е. міністра, щоби ощадив нашій державі немилого положеня пшеничного зерна, яке загрожене розмеленєм між двома млиньскими каменями, і ужив всего свого впливу, ne quid respublica detrimenti capiat (щоби держава не понесла шкоди. (Славно, славно!)

Новинки.

Львів дня 1-го червня 1902.

— **Запомоги на будову доріг.** Краєвий Видїл признав беззворотні запомоги на будову повітових і громадских доріг отсим повітовим виділам: В Борщеві 1000 кор., в Бродах 12.686 кор., в Бжеску 10.358 кор., в Бучачи 8000 кор., в Дубровій 800 кор., в Добромили 4000 кор., в Дрогобичи 18.000 кор., в Гусятинї 8000 кор., в Ярославі 10.945 кор., в Яворові 20.000 кор., в Камінцї струм. 18.000 кор., в Кольбушевій 2000 кор., в Ліску 15.000 кор., в Ланьцутї 14.000 кор., в Ниську 4000 кор., в Новім Торзї 16.000 кор., в Пильзнї 4000 кор., в Перемишли 2511 кор., в Перемишлянах 3000 кор., в Раві 4000 кор., в Ряшеві 6000 кор., в Снятинї 9200 кор., в Сокали 10.000 кор., в Старім Самборі 8000 кор., в Тарнобжеґу 4000 кор., в Товмачи 10.000 кор., в Теребовли 8.807 кор., в Заліщиках 4000 кор., в Збаражи 5000 кор., в Золочеві 5502 кор., в Жидачеві 5000 кор.

— **Конкурс.** Маґістрат міста Львова оголошує конкурс на кілька опорожнених місць в міскім заведеню сиріт для дїтий, від 6—10 лїт, християн, не калїк, а передовсім округлих сиріт. Обсада місць наступить з днем 1-го вересня. Поданя заосмотрені в потрібні залучники належить вносити до маґістрату до кінця червня с. р.

— **Утеча вязнїв.** З вязницї краєвого суду карного у Львові при ул. Баторого втїкли вчера по полудни три вязнї Михайло Кривочиньский, Іван Бор і Іван Журовский. Вчера по полудни проходжували ся они по подвірю вязничнім, а користаючи з хвилевої неприсутности дозорцїв, перелїзли мур від сторони ґімназиї Франц Йосифа і тим способом видістались на волю. Двох з них втїкло ул. Пекарскою, а третий скочив при улици Стежковій в корито Полтви. До вечера їх не відшукано.

— **Про пожар в Підлїсках** малих, львівского повіта, що знищив 29 с. м. в протягу пів години 20 господарств з цїлим майном, пишуть: О ратунку не було й бесїди, бо люди були в поли або в містї. Шкода виносить над 60.000 кор. Статочні господарі перемінились нинї в жебраків без даху і кусника хлїба. В огни попекло ся 2 дїтий і 1 старший чоловік, що їх ратував, так небезпечно, що нема надії на їх удержанє при житю. Згоріло богато худоби і дробу, а у кого і гріш перехований. Наспіли сторожи огневі з Дублян і Яричева, та вже всьо був обгорнув огонь і для браку води не могли нїчого вдїяти. Огонь мав повстати через неосторожність дїтий. Тяжко попарених відвезено до львівского шпиталю. — З погорільцїв було обезпечених 14 в Днїстрі, 2 в „Славії“, 2 в Краківскім, а 2 не було цїлком обезпечених.

— **З судової салї.** В Станїславові засудив онегди трибунал присяглих Якова Вороха на 13 місяцїв тяжкої вязницї за убите вітчима. Ворох станув в оборонї своєї матери, Настї, котру вітчим немилосердно катував. В цьвітни с. р. утїкла Настя перед побоями чоловіка і сховала ся в домі свого сина з першого супружества, Вороха. Муж, Петро Кукура пігнав ся за нею, але на порозї дому не пустив его Ворох до хати. Счинила ся між обома бійка, в котрій Ворох ударив вітчима рискалем так сильно в голову, що той по двох днях помер.

— **Самоубийство.** Вчера вечером повісив ся Василь Мик, парібок у різника Вайнберґа. Причиною була обава перед карою, понеже Вайнберґ прихопив его на крадежи.

— **Дезертир.** З касарнї 80 полку піхоти утїк вчера підофіцир Адольф Творковский.

— **Огонь в Дублянах** вибух вчера в ночи. Згоріло 19 загород селяньских. Доперва над раном удало ся з великим трудом огонь угасити.

— **З Перемишля** доносять, що в селї Лентівня під Перемишлем лучила ся сумна пригода. Тринайцятьлїтний син тамошного учителя бавив ся підчас неприсутности родичів револьвером. Револьвер був набитий, о чім хлопець не знав.

сьвят після давного і лїтами усьвяченого звичаю.

Янчі надумував ся хвилю, начеб несподївано забув, а треба сїдлати коня. Якась не ясна думка зродила ся в его голові. То шкробав ся в голову, то гладив коня, аж на конець Петро Лянґ сам прийшов до стайнї і натер ему добре уха. Тількож властитель коня пожалів своєї горячковости, бо Янчі затяв ся і не сказав ему, що Вільм нікого, навіть вислуженого драґона не стерпить на своїм хребтї, і що тілько Янчі, що виховав коня, може безпечно на него сїсти.

Наконець кінь стояв осїдланий і Янчі привів его на арену. Огнисте звіря, ведене желїзною рукою хлопця, відтанцювало правдивого чардаша по дорозї, аж вкінци Янчі задержав его недалеко старої, розлогої липи, де в тїни сиділа княгиня на княжім стільци, зробленім з дерня а цїле село з великою нетерпеливостию вижидало перегонів.

Деякі конї, що належали до перегонів, спокійно скубли собі траву, але поява Вільма вчинила межи ними видимо неспокій, товариші его розступили ся перед ним неначе на який розказ.

— Ого! На него тілько вислужений драґон посьміє всїсти! — шептали в юрбі. — Без сумнїву Петро Лянґ буде князем Зелених сьвят.

Їздцї станули рядом. Петро Лянґ по кількох даремних пробах вскочив вкінци на сїдло, до чого его батько клячучи з далека завзято, богато допоміг. Цїлий той час держав Янчі за уздечку коня, бо инакше его пан не міг би був ніяк усїсти. Наконець княгиня дала знак зеленою галузкою, а рівночасно Венделин потягнув за язичок свого пістолєта, але той відказав послуху і не гукнув.

Всї конї помчали рівно з місця, тілько Вільм задержав ся і не панькав ся зі своїм їздцем, бо сей зачеркнувши у воздусї широке півколесо, повалив ся як довгий на зелену мураву. Серед зібраних зняв ся крик і замішанє а Вільм помчав стрілою за другими.

Однак стало ся щось дивного; бо хтось сидів на кони. Хто то був? Звідки ся взяв? Такі питаня завдавали собі присутні, та ніхто не міг дати певної відповіди. Наконець здогади поділили ся. Одні були думки, що сей „хтось“ упав з неба, инші догадували ся, що скорше з під землї виринув. Се однак певне, що старі жінки уважали за вказане на всякий випадок перехрестити ся.

Цїла ся подія тревала ледви коротку хвилю, бо конї покриті піною добігли до мети. Не було сумнїву, що Вільм побідив, але хто то такий сидів на нім?... Опав троха порох, що клубив ся на дорозї від копит кіньских і в сїй хвили загадка вияснила ся.

На побідоноснім кони сидів Янчі.

Так Янчі не хто инший, а пригода ся на ріжних відділала ріжно. Коли одні обурювали ся, бачучи в тім обиду такого великого сьвята, другі що то раді бавили ся кождою несподїванкою, взяли се з сьмішного боку, і серед голосного реготу окликнули рудого Янчі князем. Молодцї бачили, що звитязцем став Янчі, хоч не їх рівня але, і не Петро Лянґ, на котрого взагалї дивили ся завистно, розохотились, підняли рудого Янчі в гору і на перекір Петрови кричали: Славно!...

На ременях в тріюмфі принесли его під липу, де панував рівночасно несупокій і розъяренє, бо від коли найстарші люди памятають, не було ще випадку, щоби такий як отсей Янчі, став коли князем. Ніхто і не подумав, що подібна честь мала припасти такій людинї з найнисшої верстви суспільности. Та годї! Один з суперників рудого Янчі закинув ему на рамя князївский плащ з червоного ґлянцованого перкалю, другий вложив вінець князївский на его голову, а третий вложив з повагом вербовий прут, що мав означати берло.

Так прибраний Янчі став ще поганїйшим, як перед тим, став як чудо перед княгинею Зелених сьвят.

Однак не бачив єї, бо цїлий сьвіт сказав перед его очима, що однак за хвилю мало рішити ся. Рудого Янчі, хлопця від коний, незнаного батька сина, хороша Катруся, з найбогатшої родини, мала явно перед очима всїх людия поцїлувати. Сподїваний сей поцїлуй викликав між присутними велике невдоволенє. Княгиня поблїдла і обіймила обіруч великаньске рамя своєї матери, що наче оборонний щит витягнулось над єї головою. Мати кляла ся, на чім сьвіт, що доки єї житя не позволить на таку погань. Батько княгинї думав однаково і після его гадки Янчі заробив на „березову кашу“ а не на поцїлуй. Найбільшим вжеж таки ворогом его був Петро Лянґ.

— Що то з ним довго балакати! — закликав той гордовито. Махай драбе до стайнї і то в сю мить.... бо я....

Підніс в гору палицю з оловянною головкою і підійшов до него. Янчі не поступив ся нї кроком взад. Мабуть гордість на яку вказував князївский плащ, дісталась до его серця, бо не понурив лице перед лицем грізного пана, а сказав спокійно:

— Про мене і вбийте мене! а я не уступлю свого права, менї по справедливости належить ся поцїлуй княгинї.

Петро Лянґ аж кипів зі злости, хотів випарити хлопця але другі не дали.

— Не вільно бити ся в Зеленї сьвята! — крикнув молодий син гостинника. — Славно! Най жиє пан князь Янчі!

— Що правда, то правда — почав з вимушеною усьмішкою на лицї, поклавши на его рамя руку, — козак з тебе хлопче! Можеш собі так для сьміху бути князем, але все инше

Нагле револьвер випалив, а куля поцілила молодшого брата в саму груд.

— **Брак опіки** зі сторони родичів став ся причиною смерти дитини. В однім селї повіта городецкого лишила Агнішка Мокрицка 2-тиждневу дитину в колисцї без дозору, а сама пішла в сусїдство відвідати тещу. Коли вернула, застала дитину неживу і страшно покалїчену. Підчас єї неприсутности зайшло порося до хати і вигризло дитинї лице і уши. Комісия судова з'їхала на місце і потягнула родичів до відвічальности. Надходить пора лїтна, коли всьо, що в хатї живе, працює в поли; родичі проте повинні памятати, аби не лишали малих дїтий без дозору, бо о подібне або й инше нещасте не трудно, а надто жде їх ще й судова відвічальність.

— **Небезпечні погрози.** Передвчера зголосила ся у львівскій поліциї Текля Тадлерова і жалувала ся на свого чоловіка, котрий від довшого часу грозить їй, що позабиває дїти і єї саму, та в тій цїли ходить все з сокирою, а навіть кладе собі єї на ніч під подушку. Понеже погрози ті оказали ся по сконстатованю правдоподібними, веліла їй поліция перенести ся враз з дїтьми до родини.

— **Смерть воздухоплавця.** В Парижи взніс ся був перед недавним часом бразилїйский воздухоплавець Северо своїм бальоном „Рах" у воздух. Коли був 600 м. над землею, запалив ся від моторів газ в бальонї, в наслїдок чого наступив страшний вибух. Нещасний воздухоплавець упав зі значної висоти на землю і забив ся на місци.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 2 червня. Бюро Райтера оголошує депешу льорда Кіченера з Преториї. Протокол, містячий услівя зложеня оружия Бурами підписали вчера вечером о годинї $10^{1}/_{2}$ всї бурскі відпоручники, Мільнер і я.

Париж 2 червня. Вчера зібрала ся палата послів на перше засїданє. Провізоричним президентом вибрано Буржоа. Буржоа подякував за вибір, згадав о подорожи Любета до Росиї і відчитав депеші кондоленцийні парляментів для жертв катастрофи на Мартиницї. Ухвалено адресу з виявом симпатиї для жертв тої катастрофи і на знак жалоби закрито засїданє.

Відень 2 червня. Тутешні часописи пишуть, що коли слухачі полїтехніки львівскої не занехають стрейку то полїтехніка буде закрита на один або більше семестрів.

Атени 2 червня. Від кількох днів дає ся чути в ріжних місцях Грециї землетрясенє.

Атени 2 червня. Король жертвував 20.000 франків для жертв на Мартиницї.

Надіслане.

Цїнник зелїзних знарядів торговлї Александра Копача в Струтини вижнім почта Долина ад Стрий.

Коси із анґлїйскої твердої сталї, подвійного гарту, знаменитї, з тонким полотном, дуже легкі, добре косять гірску траву. Кто замовить 5 кільоґрамів кіс, получить даром одну косу і один камінь до острения. Родимцї! Косїть моїми косами, то найлучші в сьвітї; косячи ними, заощадите і труд і здоровля. Не дайтесь обдурити жидам і їх агентам: 50 жидівских кос не стоїть одної анґлїйскої!

Довгота кос в центиметрах:	65	70	75	80	85	90	95	100
За одну штуку з каменем; Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·60	2·80	3·00	3·20
на пяти-кільову посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

На всяке замовлене треба прислати 2 кор задатку, бо иначе не вишлю ся. Найлучше посилати гроші переказами і на них замовляти, щоби не тратити грошей на листа і карти. Адрес! **Александер Копач в Струтині вижнім, почта Долина коло Стрия в Галичинї.**

нехай вилетить з твоєї голови. Що тобі з того, як моя донька поцїлує тебе? Знаєш що? Відкуплю від тебе той поцїлуй за десятку. Даю десять левів на руку!

Сказавши те, виняв з кишенї калидку нову і виняв десятку, зашелестів нею у повітрі, Янчі глянув на сей гарний папірець, що значив тілько, як тисячу крейцарів, але махнув рукою на знак, що не приймає.

— Хороший гріш — сказав — але я убогий парубок і нічо більше в житю не маю, кромі права до одного поцїлунку, і як міг би я его позбути ся? Нї, не віддам за нічо в сьвітї!

Старий Гаґбавер відступив збентежений, а шепіт подиву дав ся чути посеред людий.

Княгиня пустила руку матери і цїкаво приглядалась поганому хлопцеви, що чув себе таким паном, що погордив грішми.

— Гм.... Гм.... — мркнув Петро Лянґ і пригриз уста. Опісля заскреготав зубами удав веселого і сказав:

— Знаєш товаришу, я тобі дам щось красшого! Знаєш, що „Вільм" не має собі пари в цїлім комітатї, а я знаю що ти его як брата любиш. Отже, кажу тобі, бери его собі, а з поцїлунком дай собі супокій!

Велика се була жертва, томуж Петро взяв ся попід боки і глянув довкола, а потім всьміхнув ся до Катрі, що та склала руки мимовільно. Янчі зблїд, захитав ся, витягнув руку наче бажав чогось затримати. Єму не впало до голови, що той кінь не має пари! Янчі повів оком по лицях зібраних наче просив поради. Всім подобала ся щедрість вояка і кликали, щоби Янчі згодив ся на сю заміну заки Лянґ не роздумаєсь. Лянґ бачив що хлопець ось ось не піддасть ся, тому казав закликати Вільма перед Янчого. Янчі зажмурив очи, але не міг видержати, погладив коня рукою і нараз сидів уже на кульбацї. Кінь станув дуба, а опісля стрілою пігнав, лишаючи за собою клуби пороху.

Тричі обїздив майдан, вкінци станув перед княгинею. Янчі зіскочив з коня, віддав уздечку в руки свого пана, а уданим супокоєм сказав:

— Навіть за цїлу вашу стайню не покинув ся мого права!"

Оклик подиву вирвав ся зі всїх грудей. Петро Лянґ так розгнївав ся, так погано закляв, що десь кости дїдів і прадїдів хлопця перевернулись. Здало ся, що мов зьвір кине ся на него і здушить в однїй хвили, але дрібненька рука княгинї торклась его рамени і Лянґ став покірним. Княгиня встала, зблизилась непостережено до них обох і.... ласкаво глядїла на рудого Янчі своїми синими очима. Янчі не потупив очи перед нею, бо перед хвилею відніс побіду тільки великою жертвою з своєї сторони і перший раз в житю почув себе людиною.

— Ти гідний панувати і поцїлую тебе!— сказала княгиня.

Тогди Янчі кляк як се робив в церкві, з цїлої сили обтер уста рукавом сорочки, Катруся схилила ся і він почув щирий поцїлунок єї уст рожевих.

Княгиня піднесла его і посадила его при собі на терневім стільци і Янчі був від рана до вечера князем в его повнім значіню того слова. Княгиня налила єму вино при столї і его першого вибрала до танцю.

Наконець зняли з него плащ і вінець, а він віддав скиптр князївский на завсїгди і він зістав ся знов рудим Янчі, конюхом яким був і передше.

Але від сего часу було пізнати аж до смерти по нім, що оден день був князем.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-європ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходять — День
	6·25	До Станиславова, Нідвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{23}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брюхович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава

посп.	особ.	Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Борка, Варшава а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10 05	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходять — День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Черновець
	3·14	„ Брухович

посп.	особ.	Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{15}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{15}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Газсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі вищі, тарифи ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Тельфона число 569).